

nem érzem őket igazán magaménak. Mintegy öt esztendő szántam arra, hogy megszerzem azt a tudást, amelyet a tanárképző főiskolán nem kaphattam meg. Ebben az időszakban rengeteg tanulmányt készítettem.

A címlapon látható Az est című munkámmal — 1966-ban készült — kezdődött el az a folyamat, amely jelenlegi felfogásomhoz elvezet. A tárgyak ábrázolására törekedtem, de már egy kis túlzással jelezve a valósághoz kapcsolódó gondolatot is. Ezen a képen például mutatja ezt az elképzelést a napraforgók robosztussága is.

Még szemléletesebben látható ez a törekvésem az Ökrök című képen, amelyet egy évvel később festettem. Aki közelebről szemügyre veszi, láthatja, hogy itt nemcsak ökröket festettem meg, hanem különböző természeti formákat felidéző alakzatokat is. A gyerekkori emlékek és a színes kavicsok formái inspiráltak.

Úgy érzem, ezekkel a munkáimmal „kiírtam” magamból a faluhoz fűződő élményeimet. A fekete tónusú kompozíciókban egy kicsit mindig magamat festettem meg. Már-már kövületként élnek rajtuk a falusi képek, mutatják az érzelmi kötődést, de talán azt is, hogy gyerekkorom színhelyén ma már nehezen tudnék élni. Az utóbbi két-három évben

Csanádpalotán született 1937-ben. A Szegedi Tanárképző Főiskolán földrajz—rajz szakos tanári diplomát kapott 1959-ben. Általános iskolában tanított Szegeden, majd a főiskola gyakorló iskolájába került. Jelenleg tanársegéd a Rajz Tanszéken. Amióta főiskolai tanulmányait befejezte, képeivel rendszeresen találkozunk különböző kiállításokon. első és eddig egyetlen önálló tárlatát 1966-ban rendezte meg Hódmezővásárhelyen és Szegeden. A vásárhelyi Őszi Tárlaton évről évre helyet kapnak munkái, 1966-ban megkapta a szegedi Nyári Tárlat festői díját.

Korai képeimet — amelyeket 1966 előtt festettem — az útkeresés jellemzi, ma már

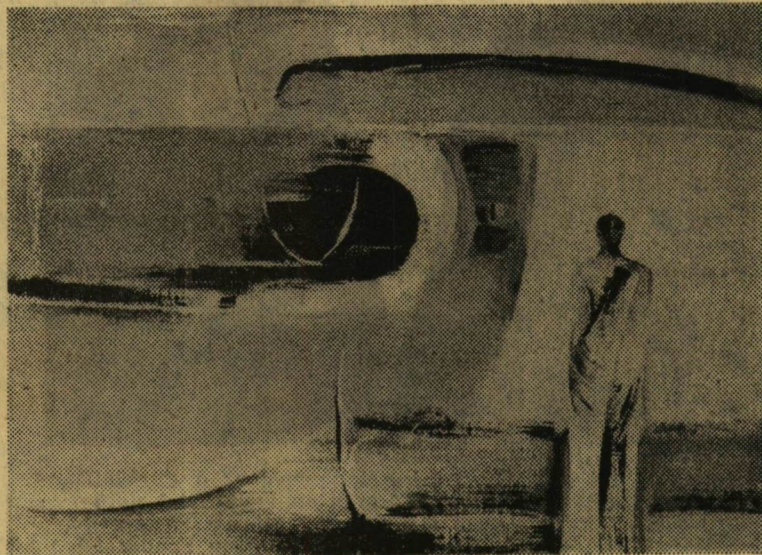
Tárlatvezetés:

Dér István

lényeges változáson ment át korábbi felfogásom. Asszonyok című kompozícióm jelzi ezt a változást. Igyekeztem megszakadni a külsődleges drámaiságtól, ami a fekete és barna színek egyeduralmában jelent-

Az Asszonyoknak adhattam volna a téli didergés címet is. Ezek a figurák bár csoportosan állnak előttünk, mégis magányosak.

Az emberben zajló örvényt igyekeztem kifejezni az Ör-

Örvény

kezett. A belső drámaiságot azonban — mert ez a lényemhez tartozik — megőriztem a figurák belső tartalmának kibontásával. Szándékom szerint gazdagodott a kompozíció is. A jelenség mögött nagyobb hangsúlyt kapott a karakter-

vény című képpel. De számomra ez a kép az idő és a víz kapcsolatát is mutatja, s ebben az állandóságban, amelyet a táj testesít meg, a figura, az itt látható női alak csak átsuhanó pillanat. Ha összehasonlítom az ökrök kompozíciójával, az eredeti felfogás közös bennük, de változtak a színek és eszköztelenebb lett a kifejezőmód.

Mindeddig az ecset volt kizárólagos kifejező eszközöm. Egy véletlen meghívás juttatott el egy másik műfajba. Meghívtak a pályázatra, amelyet a kecskeméti új megyei tanácsháza tanácstermébe készítenő intarziára hirdettek. A pályázatot meg is nyertem az itt látható tervvel. Jelenleg a megrendelő kérésére a terv módosításán dolgozom. A nem várt sikert talán annak köszönhetem, hogy az absztrakciókba népi fűzések, szűrők motívumait használtam fel és megtaláltam az összefüggést a népi motívumok és az absztrakt formák között.

(A fotók Szávay István munkái)

Szegedi zenészek a TV-ben

Szeged zenei életéről láthatunk összeállítást *Hangverseny kőzjátékokkal* címmel február 18-án a televízióban. A helyszíni és korábban felvett riportokat zenei illusztrációk követték. Részleteket hallottunk többek között Mozart *Idomeneo* c. operájából, Händel *Vizzenéjéből*, Verdi: *Trubadúr* és *Macbeth* c. operájából, Liszt: *Szent Erzsébet* legendájából, Muszorgszkij: *Boriss Godunov* c. operájából, Bartók: *Szonáta két zongorára és ütőhangszerekre* c. művéből. A műsorban szerepelt ezenkívül Vaszy Viktor: *Madrigál* és Kodály *Istenek kovácsa* c. műve. Egy részletet mutattak be továbbá Vántus István szegedi zeneszerző most készülő operájából az *Aranykoporsóból*.

Közreműködtek: a Szegedi Nemzeti Színház ének- és zenekara, a Szegedi Zenebarátok Énekkara és a Szegedi Szimfonikus Zenekar vezényelt Vaszy Viktor és Szalatsy István, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola, vezényelt Vántus István, a Szegedi Tanárképző Főiskola énekkara, vezényelt Kardos Pál. Szólisták voltak: Bordás Péter, Delley József (zongora), Avar József, Maklári László (ütőhangszer), Szabady József, Juhász József, Nikola Gjuzelev (ének).

Ökrök

Asszonyok

Intarzia terv

Köszöntő

Koltay Kastner Jenő 80 éves. Születésnapján meleg szeretettel köszöntötték föl tanártársai, régi és jelenlegi tanítványai. Nem az évek számához gratuláltak. A hosszú élet különös ajándék, de értékét nem a kor hanem az élet tartalma adja meg. Koltay Kastner Jenő 80 éve tartalmas és gazdag élet egy nagy tudós pályájának foglalatja. Nem is csak műveinek nagy számáról s önértékéről van szó. Koltay Kastner Jenő két szempontból is fontos küldetést teljesített. Egyike lehetett azoknak, akik az italisztikát létrehozták, megteremtették a magyar irodalomtörténetben. Másfelől különös érdeme, hogy ez az italisztika életművében következetesen magyar szempontú, példát mutató ezel a rokon tudományágaknak is. Olasz—magyar szótárai, olasz irodalomtörténeti kapcsolattörténeti összehasonlító szempontú munkássága mellett tudósa a magyar irodalom történetének is, különösen a régi magyar irodalomtörténetnek. Hatása művein túl a katedrán töltött sok évtized alatt tudós és tanárgenerációkra sugárzott szét, akik tőle tudományos alaposág, széles műveltség, szakmá-szeretet mellett, emberséget is tanultak. Akik az elmúlt évtizedekben a JATE-n végeztek, mindnyájan tanítványi tisztelettel gondolnak rá és mesterüknek tekintik.

A sors legnagyobb ajándéka, ha valaki úgy érezheti, célkitűzései megvalósultak, életműve kerek, zárt egész, pályakezdő szándékai beteljesedtek. Napjaink összehasonlító irodalomtörténete visszamenőleg is igazolja Koltay Kastner Jenő egész életművét.

Tanítványainak szeretete pedig életvitelét dicséri. Tanárereényei, melyekkel tárgyát megszerettetni tudta, lelkiismeretességét, amely a tudósok nemzedékeit indította útnak a emberségét, melynek mindenki hatása alá került, aki a környezetében lehetett. Alakja összefonódott a várossal, a bölcsész karral, s mindkettő elképzelhetetlen nélküle, mert olyan ember, aki Jelet hagyott a világban, amely utána már nem ugyanaz, mint előtte volt.

Mit kívánhatnánk neki mi, akik tanítványai és tisztelői vagyunk? Hisz tulajdonképpen mindent elért, amit a tudós, a tanár, a jó ember elérhet. Neki csak jó egészséget, boldog öregkort kívánhatunk. Magunknak kívánjuk, hogy maradjon közöttünk az emberi kor legvégső határáig, vezesse kezünket mikor dolgozunk, s érezzük magunkon mentől tovább figyelő tekintetét.

BÁRDOS PÁL